

A photograph of a young priest in a green and gold vestment, smiling and holding a large bouquet of colorful flowers. He is standing in a church, with an altar and statues in the background. A large bouquet of white and yellow flowers is in the foreground. The text "SPOLEČNOU CESTOU" is written in a white, stylized font in the upper right corner. The text "Červenec 2015" is written in a white, stylized font in the lower left corner.

SPOLEČNOU
CESTOU

Červenec 2015

Ježíši, Tvé nejlaskavější srdce neodmítá ani největšího hříšníka, když se na ně obrátí.

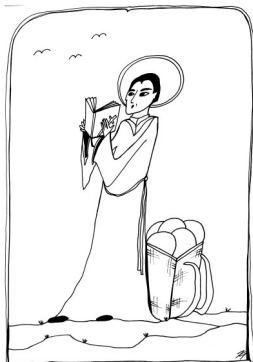
Proto Tě prosím, dej mně a všem kajícím hříšníkům srdce tiché, které miluje život skrytý a nehledá oblibu u lidí a nechce se mstít; srdce trpělivé, které umí snášet i největší životní těžkosti; srdce pokojné, které s bližním i se sebou samým žije v míru, srdce nezištné, spokojené s tím, co má.

Dej mi srdce, které miluje modlitbu; srdce, které touží jen po tom, aby Bůh byl ode všech tvorů poznáván a milován, srdce, které se rmoutí jen nad hříchem a nemá jiné přání, než aby podporovalo čest Boží a spásu bližního.

Dej mi srdce čisté, které ve všem hledá Boha a jen jemu se chce líbit; srdce vděčné, které se ničeho neleká, nýbrž všechna protivenství snáší z lásky k Bohu; srdce štědré k chudým a útrpné k duším v očistci.

Dej mi srdce vyrovnané, jehož radost i smutek, náklonnost i obtíže s bližními, a vůbec všechna hnutí se řídí vůlí Boží. Amen.

sv. Klement Maria Hofbauer

Riziko zapomnění

Po dobu čtyřiceti let vedl Bůh Izraele pouští do zaslíbené země. Když se v této zemi vyvolený lid usadil a dosáhl jistého blahobytu, byl vystaven riziku zapomnění na smutnou minulost egyptského otroctví. Už během pochodu pouští se dovídáme o reptání proti Bohu a Mojžíšovi. Lidu se začalo stýskat po masu a cibuli, které měli v Egyptě, přičemž ale zapomínali, že tyto pokrmy požívali ze stolu otroků. Ve chvíli takovýchto pokušení sice měli paměť, ale byla to nemocná paměť, vybírává paměť.

I naše sny se ubírají mnoha směry a častokrát nás vrací k otročení. Podbízí se nám mnoho pokrmů, které nepřicházejí od Pána a které zdánlivě zasytí víc. Někteří se sytí penězi, jiní úspěchem a samolibostí, jiní mocí a pýchou. Avšak pokrmem, který nás opravdu živí a nasytí, je ten, který nám dává Pán!

Na podzim máme prožít národní eucharistický kongres v Brně. Je to šance, jak si ve spleti nabídek a zasycení tohoto světa znovu uvědomit hodnotu Ježíšova pokrmu, který vyvádí z otroctví a závislosti, který osvobozuje a obnovuje naši paměť, aby nebyla jenom selektivní, ale dokázala poznat a vidět celou skutečnost.

Eucharistický kongres je živou pamětí Ježíšovy přítomnosti v dějinách církve, pamětí, která se stává památkou Tvého vykupitelského gesta lásky. Obnovená paměť se rozpomíná a poznává, že Bůh nám dal všechno, nic si nenechal. Daroval se celý.

Vzpomínám na malou Sandru, holčičku stíženou rakovinou. Daroval jsem jí křížek z kláštera z Ostrogu v Černé Hoře. V tomto klášteře je uctívám sv. Vasil z Ostrogu, zvaný Divotvůrce. Jeho přimluva má podle věřících zázračnou moc. Zástupy věřících chodí k jeho hrobu a dotýkají se ostatků, tento svatý pomáhá i tam, kde neuspěla moderní lékařská věda. Malý křížek z olivového dřeva Sandra svírala v rukou i v nemocnici, kde jsem ji navštěvoval. Tento provoněný křížek, byl jejím pokladem, který ukazovala zdravotnímu personálu. Ten křížek byl vším, co ve své nemoci v tu chvíli měla.

Vedle jejího nemocničního pokoje ležel před operací chlapec Vít Janoš. Při návštěvě jsem už neměl, co bych mu dal. Poprosil jsem tedy Sandru, jestli by mu nechtěla dát svůj křížek, že ji přinese příště stejný. V tu chvíli utekla od lůžka celá zaražená. Za chvíli se vrátila a křížek vtiskla do rukou Vítka, kterého odváželi na operaci. Dala mu všechno, co v té chvíli měla.

Maminka od Vítka nám pak vyprávěla, jak kříž svíral v zatáté pěsti během operace. Ani zdravotnímu personálu se nepodařilo mu jej vzít.

Oba dva těžce nemocní s rakovinnou s nedobrou prognózou. Jak pěkný příklad lásky od dětí, které se rozdělí i o to poslední. I Ježíš se dal celý, abychom jej přijímali a byli živi jím, jeho pokrmem.

Paměť je vždy selektivní a tak se snažme, ať nezapomíná na toho, kdo se jako první vydal. A prosme o prázdninách i za tyto nemocné děti, Vítka Janoše a Sandru Preisovou.

o. Pavel

Proměny areálu fary jsou, zdá se, u konce.

Po dokončení opravy plochy dvora je v konečné fázi i dokončení interiéru kavárny. Osazena je definitivní (tedy ne provizorní) kuchyňská linka a položena dřevěná podlaha. Díky mocné pomoci farníků byly ošetřeny cihelné klenby i cihelné zdivo a po výmalbě tak je kavárna v podobě, která byla plánována již před několika lety na počátku úprav této části farního zázemí.

Ale protože je fara živou budovou, lze i do budoucna očekávat sem tam nějakou její proměnu. Přinejmenším tu, která bude určována přírodním rytmem zeleně, která oživila farní dvůr.

O několik slov na toto téma jsme poprosili pana doktora Nechutu.

„Letošní jaro se naskytla možnost osázet opuková koryta na farním dvoře - na přání otce Pavla jsme zkusili bonsaje.

Možná bude někoho zajímat, co to je bonsaj a jak se sází a udržuje. Pěstování bonsajů vzniklo v Číně před více než patnácti stoletími a neustále se vyvíjelo. Do Japonska se dostalo mezi šestým a devátým stoletím. Nejprve šlo o vytváření miniaturních krajin z kamene, šterku a písku na míse či podnose - japonsky "bonseki" - odtud název bonsaje. Největší rozmach bonsajů s již živými prvky - stromky a keři zaznamenalo Japonsko v 14. století. Často byly nejhezčí bonsaje považovány za rodinné dědictví a předávaly se z otce na syna. Pokud nemohl či nechtěl bonsaj pěstovat, ujímal se této bonsaje opatřený pergamenem o stáří a původu profesionální zahradník, který předal toto živé dědictví další překvapené generaci. Některé bonsaje jsou i stovky let staré.

Nyní několik slov k jejich pěstování. Do koryt je nutno dát drť ze starých pálených tašek kvůli drenáži, aby voda v korytě nestála a nehnla. Koryto musí být mírně skloněné kvůli odtoku vody. Jako půda se hodí nejlépe kompostová půda smíchaná s pískem a přidávkem trochu kupovaného půdního substrátu či rašeliny. První rok se nechají stromky - na našem farním dvoře habry a jedle zakořenit. Druhý rok se půda poodhrne a ke kořenovému systému bonsajů se přidá hnojivo - u nás osvědčené tlející dobytčí paznehty či rohy - zajistí přísun živin na cca 3 roky. Aby ze stromku vyrostla bonsaj - to znamená zmenšená napodobenina starého vzrostlého stromu, musí se zastříhávat a tvarovat. Je nutno se též vyvarovat uschnutí či přemokření stromků. Chce to cit, chytré knihy nestačí. Mezi bonsaje se hodí kameny, mechy či drobné skalničky, ostatní byliny se svými hlubokými kořeny ubírají bonsajům vláhu a živiny.

Doufám, že se nám bude pěstování bonsajů na farním dvoře dařit a že z nich možná vznikne také "živé dědictví" pro další generace naší farnosti.“

A na závěr dovolte poděkování vám všem, kteří jste jakkoliv podpořili proměny naší fary. Věřím, že se v jejích prostorách budeme rádi scházet nejen my, ale i další generace. Bůh nám k tomu žehnej!

J.Kánský

Pražské zmatení jazyků aneb Taizé v Čechách

Znělo to jako pod Babylonskou věží. Z každé strany bylo slyšet jiný jazyk, jiný přízvuk, jiná citoslovce a jiné pozdravy... Ve srovnání se starozákonním zmatením jazyků v Babylonu byla ale v Praze na přelomu roku 2014 a 2015 v rámci setkání Taizé atmosféra úplně odlišná a to ve dvou základních věcech. Jednak tím, že lidé mnoha kultur a jazyků, kteří se tu na silvestrovské setkání Taizé sešli, si chtěli rozumět a také si velmi dobře rozuměli. Stačila jen dobrá vůle k překonání jazykových bariér. A jednak tím, že tito mladí pro svou cestu k víře a poznání Boha nepoužívali žádná velická gesta a zrychlující prostředky jako oni dávní babylonští, ale zcela nenápadnou a klidnou cestu ztišení, kontemplace a tichých meditativních zpěvů. Jejich přítomnost a jejich modlitba proměnila interiér mnoha pražských kostelů, kde historické sochy a zlaté dekorace ustoupily do pozadí díky přítmi jen nemnoha zapálených svící. Proměnila také velké neosobní haly pražského výstaviště, ze kterých se staly sály osvětlené svíčkami a grafikami Bohuslava Reynka, zvoucí k meditaci. Mladí lidé rovněž zaplnili ulice Prahy. Zasedli do přednáškových sálů univerzity, ve kterých byly pro ně organizovány přednášky a setkání na téma náboženské, politické a ekonomické situace dnešního světa a témata z oblasti sociální (promluvil i T. Halík, ekonom T. Sedláček, europoslanec P. Svoboda a další). V neposlední řadě oživilo jednotlivé farnosti Prahy a okolí, do kterých přišli jako poutníci a do kterých vnesli svoji jinakost, nápaditost a radost ze setkání. Silvestrovsky vylištěné ulice Prahy a mnohé místní domácnosti dostaly nové obyvatelstvo, které ale nepřišlo jen s turistickou zvědavostí a touhou „něco si odnést“, ale také „vzájemně spolu-prožít“

Tuto velkou mezinárodní akci, která se stala i předmětem mnoha mediálních zpráv, jsem měla možnost osobně sledovat velmi zblízka, a to jak ve dnech samotného setkání, tak i několika předchozích měsíců příprav. Hlavní organizace ležela na bratřích a sestrách z ekumenické komunity Taizé (se sídlem ve Francii) a na asi 20 mladých dobrovolnících odevšad (ve věku kolem 20-22 let). Obdivovala jsem všechny, s jakou vervou se vrhli do neznámého českého světa a učili se mu porozumět. (Co myslíte? Za jak dlouho si Švýcar zvykne na to, že patnáctiminutové zpoždění vlaku není u nás nic nenormálního a že je třeba s ním i počítat?) Udivovalo mě, jak usilovně se skoro všichni pustili do studia českého jazyka, který jim otevíral dveře ke všem místním, kteří s nimi nedovedli mluvit všeobecnou angličtinou či francouzsky. A že těch dveří museli organizátoři otevřít mnoho, aby zajistili nejen prostory a podporu pro duchovní programy, ale i pro základní zajištění všech příchozích, od stravy až po dopravu. Organizátoři spolupracovali s nejvyššími představiteli různých křesťanských církví, jednali se šéfy dopravních podniků a s řediteli základních a mateřských škol, které prosili o poskytnutí ubytovacích prostor atd. Námaha byla znát na jejich obličejích, zodpovědnost a napětí nebylo malé. Ještě na začátku prosince chyběla plná polovina míst pro asi 25 000 přihlášených a až do posledních dní se zdálo nepravděpodobné, že se najde střecha nad hlavou pro všechny účastníky! Až poslední den před vánocemi si mohli bratři z Taizé oddychnout - mnozí

ochotní Pražané či lidé z blízkého okolí přislíbili „nafouknout“ své příběhy a přijmout více nocležníků, než měli v plánu. Ubytování bylo zajištěno, setkání mohlo začít.

Zkušenost spoluorganizátorky pražského setkání mi dala prožít dny Taizé zcela jiným způsobem a v jiném rytmu, než tomu bylo v minulosti, kdy jsem sama byla hostem v některém z velkých evropských měst. Více než čas na kontemplaci a na ztišené přemítání mi hlavu zaměstnávalo plánování, řešení potíží, komunikace s hosty i jejich ubytovateli atd. Ale i přes tyto starosti považuji intenzivní dny setkání za výborné a ráda na ně vzpomínám. Atmosféra města, ale i farnosti, do které patřím, se změnila. Do kostela sv. Václava v Nuslích se každodenně scházelo na 90 cizinců, aby společně začínali den a také zde společně oslavili půlnočního silvestra. Spolu s nimi přicházeli k Taizé modlitbám i jejich ubytovatelé a nebo lidé z ulice, překvapení, že je kostel vůbec otevřený a že se „v něm tak vyzpěvuje“. I naše domovy představovaly takový malý-velký svět mnoha kultur a různých zkušeností. Sejit se u novoročního oběda s ekonomem z Portugalska, dredatým muzikantem/číšníkem z Německa, francouzským knězem a dvěma mladšími Francouzkami a zapříst rozhovor na téma „duchovního života v našich zemích“ znamenalo tříhodinovou intenzivní debatu, která by nebrala konce, kdyby nás nečekal přesun k dalšímu programu. Tyto a mnohé další zážitky, které jsem v těch několika prosincových dnech konce roku nasbírala, skládají můj nejsilnější dojem z Taizé setkání: Ačkoli jsme lidé jiných kultur, jiné minulosti a současnosti a mnohdy dokonce i jiné konfese, můžeme i přes tyto rozdíly společně hledat porozumění světu a Tomu, kdo jej stvořil, a také jej společně chválit.

Kateřina Ptáčková

Pout' důvěry na zemi v Praze

Setkání v Praze mě moc lákalo. Nikdy předtím jsem nebyla na mezinárodním setkání. Možnost zažít něco podobného, jako naši rodiče těsně po revoluci, byla na dosah. Přes všechny peripetie o rozhodování jsem se na poslední chvíli přihlásila. Přidružila jsem se ke skupině brněnských mládežníků své spolužačky.

První den se ukázalo, že znám mnohem více členů naší skupiny a jsou mezi námi i internátní. Při zapisování jsme dostali všechny potřebné informace pro všechny nadcházející dny. Jeden z nás nám domluvil vlastní ubytování v centru Prahy u svého tatínka. Až cestou v šalině, když mi byl jeho obličej nějak povědomý, jsem zjistila, že to je pan poslanec Klaška. Co se týče ubytování, měli jsme se o mnoho lépe než většina účastníků.

Denní režim byl vcelku jasný. Ráno byla modlitba v kostele farnosti, do které jsme spadali ubytováním. Potom každý den následovalo setkání skupinek. Jedna skupinka měla asi deset členů. Schválně nás všechny rozdělili. V mé skupince byli další dvě Češky, Norové, Rusky, Polky. Každý den jsme se lámanou angličtinou pokoušeli bavit na jiné téma. Nejlépe jsme si rozuměli při tpech na návštěvu místních památek.

Odpoledne bylo na programu setkání na krátkou modlitbu a následovaly workshopy. Výběr byl obrovský. Většinou hodně záleželo na tom, jak rychle jsme se dokázali přemístit. Ne každý den jsme stihli všechny body programu. Já jsem byla nejdříve u zpovědi v kostele u Salvátora a další den na zamyšlení nad biblickými texty vedené bratrem z Taizé. Skvělé bylo mluvit nad různými otázkami s lidmi z různých církví. Byla to pro mě první přímá zkušenost takového opravdu ekumenického společenství. Naštěstí jsem se dostala jen mezi Čechy a Slováky.

Dalším bodem byl výdej jídla. Probíhal na více místech. Vždy jsme byli poblíž místa večerní modlitby. Vždy jsme měla třeba plátěnou tašku. Prošla jsem špalírem lidí a každý mi dal něco jiného.

Večerní modlitba byla vrcholem dne. Z nich byly organizovány televizní přenosy. Moc mě chytly písně z Taize. Jsou klidné, uvolněné a dokážou člověka naladit na správnou vlnu pro modlitbu.

Jinačí formu měl večer na silvestra. Modlitba byla později a to v kostele farnosti, kde jsme byli ubytováni. Následovalo čekání na půlnoc, různé hry a občerstvení. Vzájemně jsme si přáli do nového roku a objímali se. Hezké bylo zjištění, že se pokouším mluvit anglicky s Čechem. Nikdy jsem nevěděla, jaký jazyk zkusit prvně.

Návrat domů byl poměrně rychlý a pohodový. Během tří hodin ve vlaku směr Brno jsme se mohli v klidu rozloučit s naší užší skupinou. Setkání mi pomohlo urovnat si důležité věci v srdci a pootočit kormidlem pro lepší směr. Získat další přátelé. Setkání s mladými křesťany mi vždycky dodá spoustu radosti, energie a inspirace pro další dny.

KN

Do Bruselu za tři pětky

Rád bych se s vámi podělil o nevšední zájezd, který jsem mohl absolvovat díky letošnímu farnímu plesu v Olešnici. Na něm jsem si totiž koupil ve velké tombole tři losy po desetikoruně, abych si vychutnal opravdu všechny kratochvíle, které tato společenská událost nabízela. Opravdové překvapení přišlo při slosování tomboly, když jsem zjistil, že jeden z mých losů vyhrává druhou cenu velké tomboly - zájezd do Bruselu či Štrasburku pro dvě osoby v tomto roce! Nedlouho po plese jsem kontaktoval kancelář pana europoslance Doc. JUDr. Pavla Svobody, který tuto cenu poskytl, a získal další informace o plánovaném zájezdu.

Zájezd samotný se uskutečnil mezi dny 15. až 18. 4., organizace byla svěřena cestovní kanceláři Hornet Tour. Nechci vás obtěžovat podrobnostmi programu, za zmínku ale rozhodně stojí vstřícnost Ing. Aloise Horáka, zástupců CK i stážístů, kteří nám pravidelným občerstvováním nejen nealkoholickými nápoji značně zpříjemňovali mnohdy zdoluhavé přejezdy mezi jednotlivými destinacemi. V Belgii jsme navštívili kromě Bruselu ještě několik měst, například

Bruggy, stěžejním bodem zájezdu potom byla návštěva budovy Evropského parlamentu a po ní následující večere s panem Pavlem Svobodou, při níž jsme ho mohli řádně vyzpovídat.

Celý zájezd byl uskutečněn díky panu europoslanci, naše finanční náklady byly takřka nulové a zážitky nezapomenutelné. Přeji vám stejné štěstí v tombole, jaké potkalo mě, a rozhodně na ples nezapomeňte jít!

Vlád'a Jindra

Karneval

Den začínám mší svatou, tak, jako každou neděli. Potom ale chystání Orlovný a poslední zkouška scénky prozrazují, že karneval bude už dnes odpoledne.

Rodiče sedí na lavičkách, zatímco děcka různě pobíhají, plní úkoly, chodí si pro odměny nebo do kuchyně pro párek. K tomu všemu jim kluci pouští písničky a potom hrajeme pohádku „Jeníček a Mařenka“.

To všechno by nemohlo být bez chystání Sedmikrásku, organizace maminek, programu od starších holek, ale ani bez těch, kteří na karneval přišli.

L. N.

Diecézní setkání mládeže

V sobotu před květnou nedělí proběhlo v Brně tradiční setkání mládeže, na němž ani letos nechyběla početná skupina Olešňáků. Součástí setkání bylo dopolední setkání ve skupinkách, dále scénky, katecheze, oběd-bud' sýrová, nebo salámová bageta, a nakonec mše svatá. Po celý den byla také nabídnuta možnost přijmout svátost smíření, koupit si unichipsy nebo navštívit naslouchající ucho, tedy některou z přítomných řádových sester, za kterými mohl přijít každý se svými starostmi nebo jen tak „na pokec“. A abyste si udělali trochu lepší představu o diecézním setkání mládeže, odpoví vám pár mládežníků na několik zvědavých otázek.

Terka N.

Do jaké skupinky ses zapsala a jak se ti líbil skupinkový program?

„Byla jsem v první skupince, v které jsme se bavili o svědomí a jak s ním zacházet. Program se mi líbil, bylo to zajímavé a dozvěděla jsem se věci, které jsem si předtím neuvědomovala.“

Myslíš si, že je setkání mládeže pro mladé lidi důležité?

„Myslím, že setkání je skvělá akce, potkáš tu spoustu známých, které bys jinak nepotkala.“

Koupila sis na Petrově unichipsy?

„Ano koupila.“

Eliška K.

Víto, tys letos nejel na setkání jako řadový účastník, ale podílel ses na jeho organizaci. Jak probíhala příprava setkání a cos měl na starost ty?

„Z časových důvodů jsem se neučastnil příprav, ale vím, že režijní skupinka se na setkání připravuje od Vánoc. Já jsem měl na starost asistenci u kameramanů, takže k samotným přípravám jsem se nachomýtl až den před setkáním.“

Změnila tvoje zkušenost s organizací setkání tvůj pohled na něj?

„Věděl jsem, že to obnáší hodně věcí, ale nečekal jsem, že je to až tak propracovaný. Každý ví, co má dělat a na každého je spoleh. Tudíž se člověk musí naučit pozorně poslouchat, vše si pamatovat, dávat bacha a nic nenechat na náhodě. Nicméně z vlastní zkušenosti vím, že je tam zkrátka hromada lidí, která si diecézko vůbec neužije, ale bez nich by to nefungovalo.“

Stihl sis setkání užít, nebos ho prožil jenom pracovně?

„Jak už jsem říkal, byl jsem u kameramanů. Schovaný v sakristii. Viděl jsem sice mnohem víc než účastníci, ale zase jsem neslyšel vůbec nic, protože tam nebyl slyšet zvuk. Aspoň, že jsem o polední přestávce pokecal s pár lidma venku, ale jinak celý dopolední i odpolední program jsem strávil pohledem na obrazovky.“

Vít a S.

Do které skupinky ses přihlásil a jak se ti líbil program ve vaší skupince?

„Já jsem se domlouval s ostatními kluky z naší farnosti na jakou půjdeme skupinku a nakonec jsme se domluvili, že půjdeme na skupinku s názvem Antikoncepce jako lék? Jelikož jsme se chtěli něco dozvědět o hormonální antikoncepci. Skupinka se nám všem moc líbila a dala nám určitě hodně nových poznatků o tomhle tématu.“

Je něco, co tě na letošním setkání mládeže oslovilo?

„Nejvíce mě určitě oslovila přednáška paní doktorky Lázníčkové o té antikoncepci.“

A vybral sis sýrovou nebo salámovou bagetu?

„Bagetu jsem si vzal salámovou.“

Vojta K.

Výlet s Olešnickou farností

Já a moje sestřička jsme byly pozvané na výlet do Prostějova a zámek Plumlov s Olešnickou farností...

Vyjížděli jsme v 7:30 hodin z olešnického náměstí. V autobuse už bylo plno lidí, ale teta nám domluvila sezení vpředu - za zpívání do mikrofonu. Tak jsme si tedy zazpívali a pomodlili jsme se. Pan Kinc nám vyprávěl zajímavé příběhy ze svého života i ze života ostatních. (např. jak se počítá u japonských dětí věk nebo o našem programu na den, či zajímavosti o kostelech kam jsme měli namířeno). Poté následovala „lulu-pauza“.

Dojeli jsme do Prostějova. Naše první zastávka byla v kostele sv. Josefa. Kostel se mi velmi líbil. Byl v moderním stylu, místo oltáře tam měli betonový oblouk, který znázorňoval panelové domy, kterými byl obklopen (kostel). Další kostel, který jsme navštívili, byl kostel sv. Kříže. Tam jsme se zúčastnili mše svaté, která byla uspořádána speciálně pro nás poutníky. Pan farář si s námi dětmi zahrál kousek čtení z „prvního zázraku“. Rozdělil mezi nás role. Tak já jsem třeba byla nevěsta, moje sestra správce svatby a ministranti si zahráli džbány na vodu. Mně i moji sestře se to velmi líbilo. Pan Kinc nás po mši provedl kostelem a něco nám řekl o jeho historii. Poslední kostel v Prostějově, který jsme navštívili, se jmenoval kostel sv. Petra a Pavla. Zde mě zaujal opět oltář - ovšem v jiném stylu než v kostele v Protivanově. Tento oltář byl v hmotné podobě Poslední večeře Páně, tedy: učedníci a Ježíš sedící u stolu. Pak následoval oběd. Na oběd jsme měli rybí filé s bramborovou kaší. Oběd mi velice chutnal. Nechyběl však ani rozchod. S tetou a novými kamarády jsme si zašli na zmrzlinu a na procházku městem. Poslední místo, kam jsme v Prostějově šli, bylo muzeum Národní dům. Zažili jsme prohlídku divadla a spoustu káraní, abychom (tedy já zrovna ne) neběhali a nehonili se. Pán, který nás prováděl, nám ukázal, jak se spouští opona a měli jsme příležitost si to vyzkoušet...

A už jsme v Plumlově. My (děti) jsme se vydaly na zbořeninu před zámek a rodiče se domlouvali na programu. Poté jsme šli na prohlídku do „strašidel“ tedy prohlídku sklepů - formou strašení dětí. Mně se líbil nejvíc vodník. Paní průvodkyně se nás ptala na rozdíl mezi hastrmanem a vodníkem. Víte jaký je v nich rozdíl? Já už ano. Vodník lidem pomáhá, ale hastrman sbírá naše dušičky a topí lidi. Návštěvu v Plumlově jsme zakončili posezením v kavárně a nanukem.

Zpáteční cesta mi přišla kratší než cesta tam. Stavili jsme se do kostela v Protivanově, abychom si prohlédli jiné vyobrazení Poslední večeře Páně. Tam se mi také líbilo, ale byla tam zima. Vedle kostela jsme si všimli zahrádky s klokany.

Domů jsme přijely kolem šesté hodiny - utahané a vyčerpané. Vykoupaly jsme se, zahrály si karty, pomodlily se a s radostí hoply do postele. Výlet jsme si moc užily a určitě se rády zúčastníme i dalších akcí.

Aneta Bílková, 12 let

Ministranti na Vranově

V sobotu 23. května 2015 se nás asi desítku ministrantů vypravila na diecézní pouť ministrantů na Vranov u Brna. Na cestu jsme se vypravili autobusem a následně vlakem, kterým jsme dojeli až do Adamova. Tam na nás již čekali organizátoři a po zahajovací modlitbě jsme vyrazili směr Vranov. Cestou jsme plnili úkoly, v nichž jsme si ověřili, jak umíme hledat v Bibli nebo jestli známe jednotlivé části mše svaté. Po splnění všech úkolů jsme konečně doputovali na Vranov, kde už na nás čekal oběd v podobě párků a něco k pití.

Kdo se nepřevedl párky a nevalil mu děšť, tak si mohl zahrát fotbal. Hlavním bodem programu byla slavnostní mše svatá, na jejímž konci proběhlo vyhodnocení našich úkolů, které jsme plnili během cesty. Trochu nečekaně se nám spolu s boskovickými ministranty podařilo obsadit 1. místo a po závěrečném požehnání jsme s hrstkami vyhraných bonbónů pomáhali při úklidu a odvozu věcí. Nakonec jsme se autobusem šťastně vrátili domů.

za ministranty Štěpán

Memoriál profesora Benáčka

23. května 2015 se uskutečnil 16. ročník memoriálu profesora Benáčka. Přijelo přes 200 lidí. Přijeli sportovci z Brna, Hradce Králové, Vyškova, Vysokého Mýta a to zdaleka není všecko. Sportovci byli rozděleni do kategorií podle věku a podle nich běželi určitou vzdálenost (50 m, 100 m, 200 m, 400 m, 800 m, 1000 m, 1500 m, 2500 m, 5000 m).

První závod se odstartoval po zahájení (9:45) v deset hodin. Pro všechny závodníky byla možnost zajít si do muzea strašidel. Olešnice bohužel dostala jen bramborovou medaili a zlato získal Vyškov, ale to nevadí, zúčastnit se můžete i příští rok.

Počasí přálo a i díky tomu byly závody opět podařené.

Tomáš Kánský

Kefasfest

Kefasfest je křesťanský hudební festival brněnské diecéze, na kterém si letos zazpívala i olešnická schola. S nabídkou účasti přišel otec Kubín na setkání schol našeho děkanátu. Důvod, proč oslovil zrovna naši scholu, je prostý: Byli jsme jediní, koho slyšel zpívat, neúčastnil se totiž celého setkání.

Do přípravy na festival jsme se pustili s velkým nadšením a několik měsíců jsme každou neděli po mši trénovali na faře a s otevřenými okny a bylo docela vtipné pozorovat tváře některých lidí procházejících kolem. Časem se nám většina písniček ohrála, a tak jsme se těšili i na Kefasfest i na to, až bude po něm.

Vyrazili jsme v sobotu ráno. Po cestě se nám porouchalo jedno auto, ale i tak jsme dorazili včas a zazpívali jsme naše „songy“. Nejen že po nás nelétala žádná rajčata, ale dokonce nám lidi tleskali a zdálo se, že se jim naše hraní a zpívání líbí. Také se na nás přijel podívat náš pan farář.

Odpoledne a večer potom hrály pozvané kapely a my jsme se mohli vyřadit na „tanečním parketu“. Připraveny byly i doprovodné aktivity jako lodičky, skákací hrad a trampolína. Také jsme ochutnali z hojné nabídky koktejlů, které byly opravdu „mňamkózní“.

V neděli jsme hudbou doprovodili mši svatou, kterou vyvrcholil celý festival. Bylo to přínosné, protože jsme zjistili, že když má biskup zacpané jedno ucho, tak je to dobrý, ale když obě, tak už je to špatný (jak nám vysvětlil, má operované ucho a proto si ho při vyšších decibelech zacpává). Po mši jsme sbalili stany, snědli řízky od Knotků, za které děkujeme a vyrazili jsme domů.

Terka N.

Na konci světa je duha

Pamatuji se, že jako dítěti mi vrtalo hlavou, kde je konec světa. Jak to vypadá tam, kde svět končí? Dospělí často mojí otázce nerozuměli. Vysvětlovali mi, že Země je kulatá a tedy nemá konec. Když jsem byl starší, tak jsem to pochopil a smířil se s tím.

Letos v březnu jsem ale na svoji dětskou otázku odpověď dostal. Už vím, kde konec světa je.

Je jím Patagonie, špička Jižní Ameriky a Ohňová Země, ostrov vystrčený touto špičkou ještě více na jih. Do studených vod oceánů Tichého a Atlantského, které si zde podávají ruce a které pak spolu s Indickým bratrem objímají Antarktidu. Ta je ale ještě velmi daleko za obzorem a velmi daleko za koncem našeho světa.

Když jsme se s partou kamarádů před několika lety vrátili z návštěvy Nepálu, přemýšleli jsme, jakou velkou cestu podnikneme příště. A když byl potom zvolen papežem František, byla volba potvrzena - Patagonie. Je přece částečně součástí Argentiny. Díky pochopení a podpoře mé rodiny se po čase mohl realizovat další z mých snů.

Loni v létě jsme začali s konkrétními přípravami. Náš přítel čas pak zase nějak rychle uběhl kus trati. A tak se mi v únoru ani nechtělo věřit, že nás posunul až k datu, které se zdálo v nedohlednu. Čekala nás dlouhá cesta z Prahy do Patagonie. Letěli jsme přes Frankfurt do Buenos Aires a potom ještě dál - do El Calafaté, města na úpatí And.

Odtud jsme pak cestovali místními autobusovými linkami. Nejprve do cca 200 km vzdáleného El Chalténu. Města pod impozantní horou FitzRoy. Je to jedna z hor, která mi už v mládí učarovala. Mezi horolezci je známá svojí nepřístupností, danou nejen téměř kolmými a 2000 m vysokými stěnami, ale také nepříznivým počasím v tomto koutu světa.

Počasí je zde opravdovým fenoménem. Jeho proměny jsou tu tak rychlé, že je to pro nás středoevropany skoro stejně nezvyklé, jako zdejší obrovské vzdálenosti. Místní dopravou jsme nacestovali přes 2000 km většinou naprostou pustinou.

Je skutečně pravdou, že se během jednoho dne mohou vystřídat snad všechny druhy počasí. Skoro na denním pořádku jsou tu vichřice s rychlostí větru i přes 100 km/h a často bývá nádherná duha.

Argentinské území a národní park Los Glaciares jsme po několika dnech vyměnili za chilský přístav Puerto Natales a národní park Torres del Paine. Zde jsme se vydali na několikadenní trek, během něhož jsme obdivovali nádhru jezer i samotných věží Torres v nitru parku.

Pak jsme přes Punta Arenas pokračovali k Magahaesovu průlivu a přes něho do Ohňové Země. Teprve v její jižní části je kamenitá pustina vystřídána svěžími zelenými horami s bílými ledovými vrcholky. Na svazích hor, padajících do moře se rozkládá nejjižnější položené město na světě - Ushuaia. A tady je to často vidět černé na bílém: Fin del mundo - Konec světa.

Místní hory jsou opravdu divoké. Jsou téměř bez cest, opuštěné a jejich příroda je panenská. Lesy jsou obtížně prostupnou houštinou a údolí podmáčená s přispěním bobřích hrází. Sedla jsou syrová s nádhernými výhledy. Ráj pro botaniky, zoology, geology a lidi unavené civilizací.

Při zpáteční cestě jsme si ještě udělali výlet k jednomu z nejznámějších patagonských ledovců - Perito Moreno. Pohled na jeho rozdrásaný hřbet a čelo, z něhož se ulamují obrovské ledové bloky padající do jezera, je úchvatný a jen nám potvrdil to, co jsme zde silně vnímali. V těchto končinách příroda v mnohém vítězí nad člověkem a je třeba počítat s její silou.

Velmi silně na mě zapůsobila místní církev. Zde jsem si hmatatelně uvědomoval, že díky nadšeným misionářům je skutečně hlášáno Evangelium až na kraj světa. I v těchto vzdálených končinách jsou kostely, kde se člověk cítí jako doma a kde se scházejí lidé k modlitbě a slavení mše svaté. Všude jsme byli velmi mile přijati a bylo velmi radostné setkávat se s tím, že Argentina i Chile jsou země v pravém slova smyslu katolické.

Samostatnou kapitolou by byly místní produkty, zejména hovězí steaky a víno. Spolu s tangem a nápojem maté jsou jakýmsi symboly Argentiny.

Odjížděl jsem na cestu s trochu špatným svědomím z toho, že si jedu hledat konec světa a mnohé tu zanechávám. „Proč tam vlastně jedeš?“ ptali se mě. Odpovídal jsem, že jedu na duchovní cvičení, protože to hlavně jsem od cesty očekával. A můžu říct, že se to podařilo. Setkal jsem se zase nově s Pánem i sám se sebou. Prožil jsem velikou radost z krásy stvoření, z přátelství, ticha a pokoje. Dostal jsem příležitost tři týdny žít v nepohodě, vystaven rozmarům počasí a hledat cestu v neznámé krajině. Jak příznačné pro duchovní cestu. A taky už vím, proč jsem tam vlastně jel. Proto, abych se mohl vrátit.

Teď už vím, kde konec světa je a jak vypadá. Ale možná je těch konců světa víc. Podobně jako středů světa. Myslím si, že střed světa je pro každého tam, kde se právě nalézá a tak nějak to asi bude asi s tím koncem. Pro mě je důležité zjištění, že na konci světa je duha. A duha to je pro mě naděje.

Obrovský dík. A obrovský dík za veškeré modlitby vás, kteří jste na nás mysleli. Skutečně nás nesly a díky nim jsme naráželi na anděly strážné vždy, když nám hrozil nějaký problém. A jistě o mnohých hrozících nebezpečích jsme ani nevěděli.

A tak když jsme na svátek sv. Josefa mohli být přítomní na slavnostní mši svaté v katedrále v Buenos Aires, nemohl jsem nic jiného, než na vás všechny dobrodince myslet, děkovat a prosit za vás a radovat se z oné předivné výměny dober. Bůh budiž veleben!

J. Kánský

Pout' do Konnersreuthu

Dne 30. 4. ve čtvrtek se naše rodina vydala na pout' do Konnersreuthu v Německu. Po cestě jsme se zastavili ve Svatém Janu pod Skalou, což je poutní místo, kde se na konci 9. století usadil první český křesťanský poustevník Ivan. Dále jsme pokračovali směr Františkovy Lázně, kde jsme byli ubytovaní. Večer jsme se vydali na slavnostní zahájení lázeňské sezony v Mariánských Lázních. K této příležitosti zde byla poprvé po zimě puštěna zpívající (svítící) fontána, kterou doprovázely skladby významných skladatelů. Jelikož toto zahájení probíhalo až za tmy, byl to opravdu nezapomenutelný zážitek. Páteční dopoledne jsme prožili v Německém městě Waldsassens a navštívili místní cisterciácký klášter. Zajeli jsme se i podívat do Kaple, což je kostelík nad tímto městem. Odpoledne jsme navštívili Konnersreuth. V tomto městečku žila Terezie Neumannová na jejíž přímluvu bylo již uzdraveno mnoho nemocných. Na místním hřbitově, kde je Terezie pochovaná je vystavená otevřená kaple plná děkovných destiček a předmětů. Tato žena žila 36 let jen ze svatého přijímání, měla stigmata a velké zdravotní problémy. Její oblíbenkyní byla svatá Terezie z Liseux a na její blahorečení, svatořečení a výročí úmrtí se zdravotní stav Terezie Neumannové výrazně zlepšil. Naše rodina měla to štěstí, že zrovna v pátek 1.5. zde v Konnersreuthu měli ostatky svaté Terezie z Liseux. Dotknutím této relikvie růží se nám tato růže posvětila a my jsme si ji potom mohli nechat na památku. Další den v sobotu jsme navštívili aquapark ve Františkových Lázních, trochu prozkoumali okolí tohoto města a kolonádu. V neděli jsme se už museli vrátit domů, sbalili jsme si tedy věci a vydali se na cestu. Po cestě jsme se ještě zastavili na mši svatou a oběd do Nového Dvora, což je trapistický klášter. Zde byl výborný oběd z jejich tradiční zdravé kuchyně. Kromě bratra Josefa si na nás také udělal čas opat kláštera Dom Samuel, který nám věnoval knížku Celým srdcem, kterou sám napsal. Po tomto krásném setkání jsme se už vydali směrem k domovu se zastávkou v Hoješíně u školských sester, které nás vřele přivítaly. Děkujeme Bohu za spoustu krásných a hlubokých zážitků. Jsme vděční, že jsme tuto pout' mohli prožít celá rodina společně.

Rodina Knotkova

Pout' ke Stanislávkově

My, křesťané od nepaměti, putujeme na poutní místa malá i velká, blízka i vzdálená, známá i neznámá, abychom Bohu děkovali za přijatá dobrodíní nebo si vyprosili Boží požehnání skrze Pannu Marii nebo nějakého světce. Snad každý z nás byl někdy ve Sloupě, Křtinách nebo na Vranově. Někteří navštívili světoznámá poutní místa - Lurdy, Fatimu, Czenstochovou,... Podle dochovaných zpráv naši předkové putovali pěšky z Olešnice nejen na Vranov, ale i do Wambeřic nebo do Mariazzell. Ale známe poutní místa v našem nejbližším okolí?

Celkem dost nás každoročně putuje na kole, pěšky nebo autem na Majdalenku. Někteří pravidelně vyražejí o svátku Nejsvětější trojice do Švarce. Nedávno jsem se dozvěděla, že je krásné poutní místo sv. Stanislava u Osik, a tak jsme se domluvili, že se tam o jeho svátku vydáme.

Plán trasy jsme svěřili odborníkovi a za krásného májového rána jsme v počtu apoštolů vyrazili na cestu. Auta jsme nechali v Osikách a zamířili jsme k nejvyššímu bodu v okolí - Sykoř. Ten jsme zdolali celkem brzy a v domnění, že kostelík je nedaleko a máme spoustu času, jsme ani moc nespěchali. Jenom jsme se občas u vůdce skupiny ujistili, jestli jdeme správně a zda máme dostatek času. Záhy se ukázalo, že sice jdeme dobře, ale je to ještě daleko a času do začátku mše příliš nezbývá. Nasadili jsme tedy zrychlené tempo, ale kostelík se nám stále neukazoval. Zato jsme uslyšeli zpěv lidu. Zajásali jsme, že jsme už blízko. Hnali jsme se tedy zkratkou a běželi jsme ne podle mapy a značek, ale podle zvuku. Pak někdo prohlásil, že za těmi stromy je vidět lidi. „Hurá, stihneme to, mše ještě nezačala.“ Pak nám ale spadla brada. Slyšeli jsme každé slovo, viděli jsme lidi za stromy, ale dělila nás obrovská rokle, kterou jsme museli zdotat.

Mše svatá už začala. Během úvodního slova, které bylo poměrně dlouhé, jsme seběhli dolů a Sláva na výsostech Bohu jsme si zpívali v duchu, když jsme se škrábali po čtyřech do toho hrozného kopce, který byl tak trochu i smetištěm. Když jsem viděla, jak nahoře odbíhají rodiče s dětmi na kraj rokle čurat, tak jsem přemýšlela, do čeho všeho ještě můžu sáhnout. Moje poslední obava byla z toho, abychom nevylezli u obětního stolu. Naštěstí se tak nestalo. Ale stejně musel na nás být zajímavý pohled, když se naráz objevily hlavy na břehu srázu a pak jsme začali vylézat jeden za druhým. Někteří účastníci mše přestali sledovat lektora, který zrovna četl 2. čtení a nechápavě na nás zírali. Pak jsme se rádně usadili a účastnili jsme se mše svaté k počtě sv. Stanislava. Mši svatou sloužil loňský novokněz z Letovic a koncelebroval místní pan farář, otec Ervin. Docela mě překvapil velký počet lidí. Po mši svaté jsme si prohlédli krásně opravený kostelík, hřbitov a ochutnali místní cukroví. Každoroční soutěže Staniborec jsme se neúčastnili, protože jsme spěchali domů.

Tohle místo mě naprosto uchvátilo. Nekonečné lesy, dlouhé stráně padající dolů do údolí, kde se pásli koně a ovce. Snad všechny odstíny zelené barvy, které existují, se skvěly v záři květnového slunce. Ještě několikrát při zpáteční cestě do Osik, která už nebyla tak dobrodružná, jsem se otáčela zpět ke kostelíku a nasávala do sebe tu krásu.

Pokud budeme příští rok živí a zdraví, vyrazíme zas. A můžete se přidat, je to tady „za rohem“.

Jarka Sobotková

Svátosti

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

*dne 26.12.2014 Filip Nevrlík, nar. 20.5.2014 ve Vyškově
dne 4.4.2015 Leona Zunková, nar. 31.3.1984 v Boskovicích
dne 4.4.2015 Veronika Svobodová, nar. 17.2.1992 ve Šternberku
dne 2.5.2015 Sára Vysloužilová, nar. 10.2.2015 v Boskovicích
dne 6.6.2015 Eliáš Chybík, nar. 18.3.2015 v Boskovicích
dne 6.6.2015 Stella Machátová, nar. 16.3.2015 v Boskovicích
dne 6.6.2015 Adam Budiš, nar. 3.12.2014 v Boskovicích
dne 21.6.2015 Ludmila Peterková, nar. 25.4.2015 v Boskovicích
dne 21.6.2015 Hana Peterková, nar. 25.4.2015 v Boskovicích*

K prvnímu svatému přijímání dne 7.6.2015 přistoupili:

Kateřina Fousková, Stanislav Fučík, Jan Haupt,
Miroslav Haupt, Aneta Jančíková, Jolana Jančová,
Petr Knotek, Vojtěch Kolář, Adam Michal, Šimon Nechuta,
Tomáš Nechuta, Šárka Novotná, Jaroslav Řehulka,
Martin Toman, Jakub Trmač.

Do stavu manželského vstoupili

*dne 11.4.2015 Veronika Svobodová a Josef Báča
dne 23.5.2015 Karolína Seeháková a Vít Plíhal
dne 20.6.2015 Veronika Olšanová a Tomáš Bednář*

Na poslední cestě jsme vyprovodili

*dne 22.12.2014 pana Václava Krejčího, nar. 14.5.1939
dne 3.1.2015 paní Marii Halámkovou, nar. 15.11.1943
dne 14.2.2015 pana Miroslava Synka, nar. 25.9.1934
dne 21.2.2015 paní Marii Novotnou, nar. 25.11.1929
dne 4.3.2015 paní Annu Fadrnou, nar. 16.7.1927
dne 21.3.2015 paní Miladu Slavičkovou, nar. 16.2.1927
dne 8.4.2015 pana Miroslava Findeise, nar. 1.3.1940
dne 18.4.2015 pana Františka Trmače, nar. 17.10.1934*

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny.
Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní
informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.
Foto: Stanislav Knotek